

Séta

[illegible]

A rét aranyba méretett fűvén
pókezüst ködökbe szalaszul,
szinte zöld korong a két határ között
(kettős semmi szürke)
sárga hús lövellte vérbe hull.

Ablakom keresztje zümmögött,
csillagok tücsökzenéje szólt,
a négy alig tapintható fal: ördögök
nyelve: villogó tüzet tarolt,
látomások ízeként, tükör,
a láthatár rezét szemébe ütve,
szög szurokra fémezett; a sátán
szarvaként, ahol hegyét a fal kibökte
önmagából, itt-ott, fegyverükre
majd a lepkeszárnyak négy fedője szállván,
megbékélt a ház, a gyertya lánggra lobbant,
papír darázslepelverése,
éj leszállt, egére holdja dobbant,
furcsa szarv, az ördögé talán,
amint elűztem őt, kaján vigyorral
megtapadt a lombos égi fán
s figyel – aztán szavakkal ért
nyomába tollam ennek is, ha békén
visszatért
a torz elrévedés,
falak derűje köröket zilált,
s sárga zöld vörösre járt a láng,
korom-fehér leizzadása
önnön magasaiból,
sorok felizzó ritmikája
volt ekképp s szemben a két egész

emez fehér az ott a szó habjaitól
letisztulatlan;
rendbe állt.

1964. III. 14- 15. éjfél előtt, éjfél után íródott / WM KGY 2013.8.1.

([Baka István Összegyűjtött versek](#) című kötetéből)

[← Előző oldal](#) [Következő oldal →](#)